

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Janem Běbrem, advokátem se sídlem v Praze 5, Ostrovského 3 – Ženské domovy, proti žalovanému: **Policejní prezident Policie ČR**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č.j. 11 Ca 361/2006 – 186,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č.j. 11 Ca 361/2006 – 186, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Jana Běbra **se u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí v řízení o náhradě škody a určení neplatnosti právních úkonů, a to poté, co se žalobami v rámci soudnictví ve věcech občanskoprávních domáhal přiznání nároků ze služebního poměru policisty. Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 29. 10. 1999, č.j. 4 C 219/99 – 53, řízení zastavil s odůvodněním, že věc nespadá do pravomoci soudů, a rozhodl o postoupení věci Ministerstvu vnitra. Stěžovatel proti tomuto usnesení podal odvolání k Městskému soudu v Praze, jenž usnesení prvostupňového soudu potvrdil (usnesení ze dne 20. 12. 1999, č.j. 16 Co 561/99 - 83). O stěžovatelem podaném dovolání rozhodl Nejvyšší soud dne 27. 9. 2001, č.j. 21 Cdo 1705/2000 - 115, tak, že se dovolání žalobce zamítá a v odůvodnění uvedl, že souhlasí se závěrem Obvodního soudu pro Prahu 5 v tom, že právní poměr, z něhož

žalobce dovozuje své nároky, nevyplývá ze vztahů uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a není tedy dána pravomoc soudu k rozhodnutí o podaném návrhu, naopak je dána pravomoc Ministerstva vnitra a v rozsahu jím stanoveném pravomoc dalších funkcionářů.

Žalobce se následně svým podáním ze dne 10. 10. 2001 obrátil na ministra vnitra s návrhem na zahájení řízení o náhradu škody a určení neplatnosti právních úkonů. Ministr vnitra reagoval na tento návrh dopisem ze dne 29. 1. 2002, doručeným žalobci 1. 2. 2002, kterým byl návrh na zahájení řízení odmítnut s tím, že k provedení tohoto řízení není žádný důvod, že požadavky žalobce jsou irelevantní a že na další podání obdobného obsahu ve stejných věcech již nebude reagováno.

Dne 1. 1. 2003 žalobce podal žalobu, jíž se domáhal ochrany proti nečinnosti Ministerstva vnitra ve věci náhrady škody a určení neplatnosti právních úkonů. Podáním ze dne 1. 6. 2005 žalobu doplnil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č.j. 3 Ans 2/2004 - 60, a zpřesnil označení žalovaného tak, že žalovaným správním orgánem je ministr vnitra a současně konkretizoval výrok požadovaného rozsudku, jenž následně ještě upravil dne 12. 10. 2005. Žalovaný byl podle žalobce povinen vydat rozhodnutí ve věci náhrady škody vzniklé žalobci řádným neproplacením služebního příjmu za výkon služby a za službu konanou nad stanovenou pracovní dobu, neproplacením náhrad za vyúčtované služební cesty a za lékařskou zprávu v částce 333 297 Kč s příslušenstvím. Žalobce se dále domáhal určení neplatnosti právního úkonu služebního hodnocení žalobce schváleného ředitelem Policie ČR, Okresního ředitelství Praha – západ ze dne 14. 11. 1994 ve lhůtě dvou týdnů od nabytí právní moci rozsudku, jakož i toho, aby bylo ministru vnitra uloženo, pokud soud zjistí, že ve věci náhrady škody a určení neplatnosti právních úkonů není ministr oprávněn rozhodnout z důvodu delegace své pravomoci interním normativním aktem podle § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), na jiného služebního funkcionáře, podání neprodleně postoupit příslušnému služebnímu funkcionáři a uvědomit o tom účastníka řízení. Závěrem ještě navrhl, aby soud v případě, že dojde k závěru, že tyto povinnosti ministru vnitra nemůže uložit, neboť mu v tom brání zákon č. 186/1992 Sb. z důvodu, že jako bývalý policista nemůže být účastníkem řízení a z tohoto důvodu se nemůže domáhat svých práv u jiného orgánu, řízení přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu.

O podané žalobě bylo Městským soudem v Praze rozhodnuto rozsudkem ze dne 13. 10. 2005, č.j. 11 Ca 2/2003 – 108, tak, že žaloba na ochranu proti nečinnosti Ministerstva vnitra byla zamítnuta (s odůvodněním, že Ministerstvo vnitra není orgánem, který rozhoduje ve věcech služebního poměru a má povinnost vydat rozhodnutí, neboť podle § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. ve věcech služebního poměru jedná a rozhoduje podle tohoto zákona ministr vnitra a v rozsahu jím stanoveném další služební funkcionáři), žaloba na ochranu proti nečinnosti ministra vnitra byla odmítnuta (s odůvodněním, že žaloba byla podána opožděně), žaloba na určení neplatnosti právního úkonu služebního hodnocení schváleného ředitelem Policie ČR, Okresního ředitelství Praha – západ ze dne 14. 11. 1994 byla odmítnuta (s odůvodněním, že soudu rozhodnout o určení neplatnosti právního úkonu nepřisluší), žaloba na uložení povinnosti žalovanému postoupit podání žalobce ve věci náhrady škody a určení neplatnosti právních úkonů příslušnému služebnímu funkcionáři a uvědomit o tom účastníka řízení byla odmítnuta (s odůvodněním, že uložení žalobcem požadované povinnosti nespadá do pravomoci soudu). Důvod pro přerušování řízení a předložení věci Ústavnímu soudu Městským soudem v Praze nebyl shledán, když soud vycházel z toho, že za služebně právní vztahy je nutno považovat i takové, které časově a věcně souvisejí se služebním poměrem i v případech, kdy služební poměr byl skončen.

Ke kasační stížnosti žalobce byl shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (ze dne 13. 10. 2005, č.j. 11 Ca 2/2003 – 108) rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2006, č.j. 8 Ans 2/2006 – 154, zrušen ve výroku o zamítnutí žaloby na ochranu proti nečinnosti Ministerstva vnitra ve věci náhrady škody, ve výroku o odmítnutí žaloby na ochranu proti nečinnosti ministra vnitra ve věci náhrady škody a ve výroku o náhradě nákladů řízení a v tomto rozsahu byla věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení s tím, že v rozsahu zbývajících výroků se kasační stížnost zamítá. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy žalobce podle výsledků původního civilního řízení v žalobě označil jako žalovaného Ministerstvo vnitra následně tento údaj sám korigoval tak, že za žalovaného označil ministra vnitra, nešlo o změnu žalovaného, nýbrž o zjevnou opravu nepřesnosti v označení účastníka řízení, jež měla být soudu patrná. Procesní postup Městského soudu v Praze, kdy soud posoudil žalobu a podání žalobce ze dne 1. 6. 2005 jako dvě žaloby, označil Nejvyšší správní soud za přehnaný procesní formalismus, jenž ve svém důsledku může znamenat odepření práva na spravedlivý proces.

Při novém jednání u Městského soudu v Praze, které se konalo dne 13. 2. 2007, žalobce navrhl změnu žalovaného ministra vnitra na policejního prezidenta, z důvodu nabytí účinnosti nového služebního zákona – zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“). Usnesením ze dne 14. 2. 2007, č.j. 11 Ca 361/2006 – 169, soud návrhu žalobce, aby na místo dosavadního žalovaného ministra vnitra vstoupil do řízení policejní prezident, vyhověl s tím, že na místo ministra vnitra bude jednáno jako se žalovaným s policejním prezidentem. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. jedná a rozhoduje jménem státu ve věcech služebního poměru příslušníků ředitel bezpečnostních sborů, není-li stanoveno jinak, tj. policejní prezident, jenž stojí v čele Policie ČR. Uvedenou změnu právní úpravy posoudil soud jako právní skutečnost, s níž právní předpisy spojují přechod nebo převod práva nebo povinnosti účastníka řízení, a proto soud podle § 107a o. s. ř. ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předmětnému návrhu žalobce vyhověl.

Městský soud v Praze se v odůvodnění nového rozsudku ze dne 24. 4. 2007, č.j. 11 Ca 361/2006 – 186, zabýval otázkou, zda policejní prezident je povinen o návrhu žalobce (se kterým se původně obrátil na Obvodní soud pro Prahu 5 a kterým se domáhal toho, aby bylo rozhodnuto o jím uplatněném nároku na náhradu škody a aby bylo rozhodnuto o určení neplatnosti právního úkonu – služebního hodnocení) rozhodnout, když z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody v souvislosti s existencí bývalého služebního poměru k Policii ČR a když je zřejmé, že žalobce byl před skončením služebního poměru zařazen u Okresního ředitelství Praha – západ.

Z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. plyne, že ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR jedná policejní prezident a v rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Policejní prezident vydal dne 21. 12. 2006 závazný pokyn č. 152, kterým s odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. stanovil personální pravomoc policejního prezidenta a personální pravomoc dalších služebních funkcionářů Policie ČR s tím, že tento závazný pokyn se vztahuje na příslušníky Policie ČR s výjimkou některých specifických skupin policistů. Z článku 7 uvedeného závazného pokynu vyplývá, že rozhodování o náhradě škody policistů zařazených na okresním ředitelství spadá do personální pravomoci ředitele správy kraje.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl naposledy zařazen jako příslušník Policie ČR na okresním ředitelství, má soud za to, že o jím uplatněném nároku na náhradu škody, není povinen rozhodovat policejní prezident, nýbrž ředitel správy kraje, proto žalobu proti

policejnímu prezidentovi neshledal důvodnou a zamítl ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. Podle názoru soudu se závazný pokyn policejního prezidenta na bývalé příslušníky Policie ČR vztahuje, když zákon č. 361/2003 Sb. nepřiznává bývalému příslušníkovi Policie ČR jiné postavení než tomu, jehož služební poměr nebyl skončen. I kdyby bylo rozhodováno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., nebyla by žaloba důvodná, neboť ministr vnitra podle § 2 odst. 2 tohoto zákona využil svého oprávnění a stanovil nařízením ministra vnitra č. 84/2001, že o náhradě škody ve vztahu k policistům zařazeným na okresním ředitelství rozhoduje ředitel správy policie v kraji (článek 25 písm. d) tohoto nařízení). Ani ministr vnitra by podle soudu nebyl tím služebním funkcionářem, který by byl povinen o uplatněném nároku na náhradu škody rozhodnout.

Dále soud dospěl k závěru, že žalovaný neměl ani zákonnou povinnost rozhodnout o návrhu žalobce na určení neplatnosti právního úkonu, proto je z povahy věci vyloučena jeho možná nečinnost. Právní předpisy institut „určení neplatnosti právního úkonu“ neznají. Požadavek žalobce na určení neplatnosti právního úkonu služebního hodnocení nelze podle jeho obsahu považovat za návrh na obnovu řízení podle § 192 zákona č. 361/2003 Sb. V rámci přezkumného řízení podle § 193 téhož zákona by bylo možno požadavek žalobce považovat pouze za podnět, v jehož důsledku není zahájeno žádné řízení, tudíž není povinností správního orgánu na základě podnětu řízení zahájit a vydat příslušné rozhodnutí.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2007, č.j. 11 Ca 361/2006 – 186, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel je přesvědčen, že policejní prezident svoji pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech bývalých policistů závazným pokynem policejního prezidenta č. 152 ze dne 21. 12. 2006 na žádného služebního funkcionáře nedelegoval, což dokládá i článek 1 tohoto pokynu, kde je uvedeno, že se citovaný pokyn vztahuje pouze na příslušníky Policie ČR. Podle článku 7 uvedeného pokynu policejní prezident delegoval svoji pravomoc tak, že o náhradě škody policistů zařazených na okresním ředitelství rozhoduje ředitel správy kraje. Stěžovatel od 1. 1. 2000 však není policista a není ani zařazen na okresním ředitelství, ředitel správy kraje tak není oprávněn rozhodovat o jím uplatněné náhradě škody.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak soud posoudil jeho požadavek na určení neplatnosti právního úkonu, že jej nelze považovat podle jeho obsahu za návrh na obnovu řízení ani jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Ze spisové dokumentace podle něj nepochybně vyplývá, že se jedná o podání podle § 123 zákona č. 186/1992 Sb., jenž se podle druhého odstavce téhož ustanovení posuzuje podle jeho obsahu. Je zcela zjevné, že se ze strany služebního funkcionáře jednalo o nebezpečné vyhrožování jednotlivce jednajícího za úřad, tedy o nicotný právní úkon. V této souvislosti odkázal na správní literaturu.

Pokud by ministr vnitra svou pravomoc ve věci delegoval, byl povinen podání podle § 127 zákona č. 186/1992 Sb. neprodleně postoupit příslušnému služebnímu funkcionáři (v daném případě řediteli správy kraje) a uvědomit o tom účastníky řízení, což však neučinil. Soud se v odůvodnění svého rozhodnutí těmito skutečnostmi vůbec nezabýval.

Stěžovatel na závěr navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v případě, že by Nejvyšší správní soud zjistil, že tak nemůže učinit, neboť dospěje k závěru, že zákon, jehož má být soudem nebo žalovaným orgánem při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem, navrhuje, aby soud řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky

Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. Uvedl, že v řízení ve věcech služebního poměru jsou účastníky řízení i bývalí policisté. V prvním stupni ve vztahu k bývalému příslušníku vždy rozhoduje příslušný služební funkcionář, do jehož pravomoci příslušník spadal ke dni skončení služebního poměru. Stěžovatel byl naposledy služebně zařazený k okresnímu ředitelství Policie ČR Praha – západ, proto je příslušným služebním funkcionářem ředitel Policie ČR správy Středočeského kraje, neboť o náhradě škody rozhoduje ředitel správy kraje. Tento ředitel již v současné době v projednávané věci konal a rozhodnutí vydal. K požadavku týkajícího se určení neplatnosti právního úkonu služebního hodnocení poukazuje na ustanovení § 171 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého se řízení ve věcech služebního poměru nevztahuje na služební hodnocení. Požadavek stěžovatele ohledně služebního hodnocení je rovněž vyřešen v rozhodnutí ministra vnitra č. 231/2006 ze dne 18. 10. 2006.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že policejní prezident vydal dne 21. 12. 2006 pod č. 152 závazný pokyn, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (personální pravomoc). Tento závazný pokyn byl vydán podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ve znění zákona č. 530/2005 Sb. a nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2007. Podle čl. 1 se tento závazný pokyn vztahuje na příslušníky Policie České republiky (dále jen „policista“) s výjimkou policistů povolaných k plnění úkolů v Ministerstvu vnitra a policistů zařazených v Policejní akademii České republiky, středních policejních školách Ministerstva vnitra a školských zařízeních. Podle čl. 7 písm. c) tohoto závazného pokynu ředitel správy kraje rozhoduje o náhradě škody policistů zařazených na okresním ředitelství.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Ředitelem bezpečnostního sboru Policie ČR je ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 1 odst. 2 citovaného zákona policejní prezident, který stojí v čele Policie České republiky.

O věci samé uvažil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl stížní důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., ale z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze především z kasačního důvodu vyjádřeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. To obecně spočívá buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, nepřichází v projednávané věci vůbec v úvahu, protože kasační stížností napadeným rozsudkem došlo k zamítnutí žaloby, nikoli k jejímu odmítnutí.

Stěžovatel namítá pochybení soudu, který v daném případě aplikoval závazný pokyn policejního prezidenta č. 152 ze dne 21. 12. 2006 jenž stanoví personální pravomoc policejního prezidenta a dalších služebních funkcionářů Policie ČR. Pro závěr o důvodnosti tohoto stížního

bodou je zásadní odpověď na otázku, zda se závazný pokyn policejního prezidenta vztahuje i na případy, v nichž se z věcného hlediska jedná o otázky služebního poměru, ale ten, jehož se rozhodnutí týká, již není v době zahájení řízení příslušníkem Policie ČR.

V posuzované věci se jednalo o žalobu na ochranu před nečinností žalovaného správního orgánu, kterou soud neshledal důvodnou proto, že podle jeho názoru není žalovaný – policejní prezident povinen vydat rozhodnutí ve věci stěžovatelem uplatněného nároku na náhradu škody, ani nemá zákonnou povinnost rozhodnout o návrhu stěžovatele na určení neplatnosti právního úkonu.

V první řadě je třeba uvést, že závazný pokyn policejního prezidenta č. 152 ze dne 21. 12. 2006 je interním normativním aktem (instrukcí). Jím lze zavazovat v příslušných oblastech toliko podřízené subjekty, neboť směřují vůči subjektům ovládaným organizační podřízeností ve vztahu ke správnímu orgánu, který takový akt vydal. Z hlediska právní teorie jde o podřízené orgány či úřady a osoby ve veřejné službě. Tyto instrukce nemusí být veřejně vyhlášeny; stačí, když jsou vhodným způsobem sděleny těm, jichž se týkají. Ve smyslu právním nemají interní instrukce obecnou závaznost, a proto nejsou pramenem správního práva. Normy, obsahující kompetenční předpisy pro normotvorné orgány, patří do souboru norem procesních, tj. norem upravujících řízení normotvorné. Uvedené normy se tak vztahují pouze na tzv. povinnostní subjekty v rámci služební linie, nikoliv vůči třetím osobám. (srov. nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 9/95 ze dne 28. 2. 1996)

Při ochraně práv fyzických a právnických osob je podstatné, že interní instrukce se nevztahují na subjekty nepodřízené správnímu orgánu, jenž takové akty vydal. Pokud se tedy stěžovatel řídil zněním zákonného ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. stanovícím pravomoc policejního prezidenta pro rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků a na základě této zákonné úpravy označil za žalovaného policejního prezidenta, nelze mu přičítat k tíži neznalost interní instrukce, kterou policejní prezident delegoval pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebních poměrů příslušníků na další služební funkcionáře (ředitele správy kraje). Takto provedená delegace personální pravomoci zavazuje pouze subjekty v rámci určité organizační struktury, stěžovatel však již od doby tvrzené nečinnosti žalovaného příslušníkem Policie ČR není. Nutno zdůraznit, že není ani reálně možné požadovat po veřejnosti znalost vnitřních předpisů určité organizační jednotky, vzhledem k tomu, že zpravidla nejsou zveřejňovány ani jinak zpřístupňovány. Ve svém důsledku by to znamenalo odepření práva na spravedlivý proces (*denegatio iustitiae*), pokud by jejich neznalost byla třetím osobám kladena k tíži při ochraně svých práv.

Nejvyšší správní soud věc posoudil v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2004, č.j. 3 Ans 2/2004 – 60, dostupném na www.nssoud.cz, že „*označil-li žalobce v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu jako žalovaného správní orgán, který nemá pravomoc rozhodnutí vydat, soud žalobu zamítne. Nezkoumá, zda tuto pravomoc má jiný správní orgán, neboť povinnost by mohl uložit jen žalovanému, tj. tomu, kdo má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.) podle žalobního tvrzení*“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Městský soud v Praze při zjišťování podmínek řízení nesprávně vyložil relevantní právní normu (§ 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.), v důsledku čehož nesprávně posoudil pasivní legitimaci žalovaného. V daném případě mělo být postupováno podle zákonné úpravy originárního zmocnění pro rozhodování ve věcech služebního poměru stanovené ve zmíněném ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., nikoliv podle odkazu na úpravu delegace personální pravomoci interní normativní instrukcí. V tomto stížném bodu tak Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele a seznal právní závěr soudu nesprávným.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně vrátil věc soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku tak, že přezkoumá namítanou nečinnost žalovaného správního orgánu ve věci náhrady škody, to v rozsahu žalobních bodů (důvodů), jak byly stěžovatelem uplatněny v žalobě, a poté v souladu se zákonem vydá rozhodnutí.

Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelovým návrhem, aby v případě, že by zjistil, že nemůže kasační stížností napadený rozsudek soudu zrušit, neboť dospěje k závěru, že zákon, jehož má být soudem nebo žalovaným správním orgánem při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem, aby řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Nejvyšší správní soud považoval tento návrh stěžovatele v tomto řízení za bezpředmětný, neboť rozsudek Městského soudu v Praze zrušil v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 8. 2007. Soud advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanoveného zástupce činí 4800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5.712,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu